

Politiek vluchteling Alejandro Slutzky vindt thuis in Kattenbroek

Het huis in Kattenbroek ziet er zo van buitenaf niet anders uit dan alle andere huizen in de straat. Maar binnen lijkt het huis te kwispelen naar de bezoekers: kleurrijke schilderijen, tafeltjes beschilderd met zebra-motieven, de televisie verfraaid met groene en oranje plantenmotieven. Het cd-rek is van eigen makelij en is net als de eettafel gemaakt van oude pallets. En op die tafel liggen het boek en de cd van Verse Taal.

Verse Taal is een culturele ontmoeting. Het boek bevat gedichten van vluchtelingen. De gedichten zijn door Wilma Paalman en Marcel van der Schot op muziek gezet. Jan Kees Helms maakte de foto's en Alejandra Slutzky schreef de verhalen over de ontmoetingen met vluchtelingen. „Natuurlijk herkende ik bij de ontmoetingen het gevoel van gemis dat vluchtelingen bij zich dragen. Het gemis aan mensen die je zien als één van hen en niet als iemand van buiten. Of aan de beelden en geuren van de plek waar je vandaan komt. En het gemis van je kunnen uitdrukken in je eigen taal.” Gevraagd naar haar activiteiten is het eerste wat Alejandra Slutzky zegt: „Ik ben moeder van twee pubers.” Tien tellen later dendert haar zoon de kamer binnen. Hij heeft op Ebay een spel gevonden en wil dat liefst meteen gaan aanschaffen. Dat moet maar even wachten. In Argentinië werd ze als kind al 'La Tranquila' genoemd en die kalme beslistheid heeft ze gehouden.

Naar Nederland

In 1978 was ze naar Nederland gekomen. Vanuit een vliegtuigraampje waren vierkantjes en rechthoekjes haar eerste indrukken van Nederland. Het georganiseerde landschap gaf Alejandra het gevoel: „Hier is het veilig, hier wil ik wel zijn.” De situatie in Argentinië was onhoudbaar geworden. Ze was dertien en zat samen met haar stiefmoeder, haar broertjes en zusje ondergedoken bij haar oma in het centrum van Buenos Aires. Haar vader was voor haar ogen weggevoerd door de militairen. En het risico dat de kinderen en de stiefmoeder ook door de militairen zouden worden opgehaald werd te groot. Er verdwenen in die tijd vaker kinderen en die kwamen nooit meer terug. Met slechts een tasje met kleren vluchtte het gezin naar Brazilië. Uiteindelijk vloog de familie op uitnodiging van de Koningin der Nederlanden door naar Amsterdam.

Vanwege haar werk landt Alejandra de laatste jaren weer vaak op Schiphol. Het welkomstcomité dat er in 1978 voor haar stond is inmiddels vervangen door de marechaussee. „En ik ben me heel erg bewust van het feit dat daar ergens mensen in een vleugel van Schiphol vastzitten die niet gelukkig zijn.” Toch betekent het landen op Schiphol thuiskomen. „Bij iedere reis die ik maak verlang ik weer om naar huis te gaan, naar het groen, naar de slakken in mijn tuin waar ik in het donker per ongeluk op trap. Ik verlang naar de Nederlandse mensen en het gedoe van referendum en koningshuis en andere dingen waar mensen zich druk hier over maken, terwijl ze ondertussen vreedzaam naast elkaar leven.” Wat ik jammer vind is dat de polarisatie tussen bevolkingsgroepen in de afgelopen jaren is gevoed door de regering. Als we nog een keer zo'n regering hadden gekregen had ik wel weg gewild hier. Het criminaliseren van jongeren en het bestempelen van vluchtelingen als 'allemaal gelukzoekers' vind ik pijnlijk. De compassie met mensen die vluchten uit levensbedreigende situaties, is verdwenen.”

Examen

Ik heb me bedreigd gevoeld toen minister Verdonk verkondigde dat iedere immigrant die geen acht jaar school had gevolgd hier, examen moest gaan doen. Plotseling zou ik weer moeten gaan bewijzen dat ik er hier bij hoor, alsof we met een examen kunnen vaststellen of iemand een goed burger is. Voor mij betekent burgerschap dat mensen hun verantwoordelijkheid nemen als burger. Zelf kijk ik ook naar wat ik kan betekenen in de samenleving. Daarom ben ik actief voor jongeren en vrouw in de SP." Die activiteit kreeg een climax met de oprichting van Hijos-Nederland. Hijos is een organisatie van kinderen van slachtoffers van de dictatuur in Argentinië.

De komst van Jorge Zorreguieta, was aanleiding voor de oprichting van Hijos Nederland. Plotseling verscheen een lid van de Argentijnse Junta in Nederland en nog wel als gast van ons staatshoofd. De strijd die nog steeds woedt in Argentinië over straffeloosheid verplaatste zich ineens naar Nederland. „De vader van Maxima is tegenwoordig gelukkig niet meer publiekelijk in beeld. De rust is daardoor weergekeerd in de Argentijnse gemeenschap in Nederland." Nog steeds is Alejandra woordvoester voor Hijos. Zodra de Nederlandse media iets willen weten over Argentinië trekken ze bij haar aan de bel. Nog steeds reist ze op en neer naar Buenos Aires. Soms is dat met een gift van een kerk voor de moeders van de Plaza de Mayo, soms voor een ontwikkelingsproject. En wat doet ze met haar vakantie dan; „Nou dit jaar wordt dat gewoon op zijn Hollands met de tent naar Frankrijk."

Interview in 'De Stad Amersfoort', augustus 2007